# Willie îl cunoaşte pe Hristos

N. I. Saloff-Astakhoff

Willie îl cunoaşte pe Hristos
Publicată în original în limba engleză cu **titlul**
**Willie's Acquaintance with Christ** de **N.I.** Saloff-Astakhoff
Tradusă şi tipărită în limba Română cu permisiunea Ambassador Publishers, Altamont, Tennessee 37301 
Traducerea: Eugenia Muntean Tehnoredactarea computerizată: Nathan Miller Coperta: Nathan Miller
Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la: **Asociaţia International Christian Aid Ministries O.P.l, Gh.P.l, C.P.l**
Suceava 720300 România
Tel: 0230/533032 Email: info@icainro.org
**ISBN 978-1-936208-52-4**
Ediţia I-a Februarie 2012

## Conţinutul



## Introducere

N-am putut localiza autorul acestui mic volum, N. I. SalofT-Astakhoff. între anii 1918-1923 el a fost un membru activ al unui grup mic de misionari din Rusia. Confruntându-se cu persecuţie şi greutăţi teribile, el şi cei cu care lucra au continuat să ducă Evanghelia mulţimilor flămânde după adevăr în timpul anilor de revoluţie din Rusia.

La toate acestea s-a adăugat opoziţia soldaţilor revoluţionari, care au omorât fără milă nouă din lucrătorii misiunii. Aceşti evanghelişti s-au confruntat cu o puternică opoziţie din partea bisericii ruseşti ortodoxe.

Această povestire adevărată, tipărită pentru prima dată în anul 1930, scoate foarte clar în evidenţă conflictul dintre studioşi (cum deseori li se spunea celor ce studiau Biblia) şi ortodocşi.

*—D.H.*

# Willie îl cunoaşte pe Hristos *Capitolul I*

într-o seară răcoroasă de toamnă, Willie, un băiat cam de treisprezece ani, coborî strada satului natal şi ajunse la o căsuţă unde oamenii se adunau să citească Biblia şi să se roage. îndemnat de o curiozitate nestăpânită, băiatul deschise uşa fără să bată, aşa cum era obiceiul, şi intră în căsuţă. Stătu lângă uşă nemişcat şi nesigur de felul în care va fi primit, văzu un număr de oameni aşezaţi şi pe unul dintre ei cu o Biblie deschisă în mână citind despre dragostea divină a lui Hristos, care a suferit pe cruce o moarte crâncenă ca să salveze omenirea de la moartea veşnică. Willie a fost foarte surprins şi ochii lui mari, copilăreşti, mărturiseau acest lucru. Surpriza deveni uluire când cineva din grup, cu



un zâmbet prietenos, îl invită să se aşeze pe bancă lângă el, unde putea asculta liniştit cuvintele Evangheliei.

Willie nu se aşteptase la bunătate din partea acestor oameni, pentru că tatăl său de multe ori strigase cu severitate folosind numele ciudat şi neplăcut de „stundişti,"[1] spunând că sunt o sectă periculoasă şi ticăloasă, care-ar trebui omorâţi sau cel puţin alungaţi din sat.

Willie îi văzuse rar, pentru că întâlnirile lor se ţineau în celălalt capăt al satului, iar din acuzările vehemente ale tatălui deja îi dispreţuia, îi ridiculiza şi-i abuza în mod deschis. Uneori, cu alţi băieţi, arunca în ei cu pietre în timp ce coborau drumul sau fugea după ei strigând răzbunător:

— Stundiştii![1] Stundiştii!

Astfel îşi manifesta aversiunea lui agresivă faţă de aceşti oameni.

Uneori, în momente mai liniştite, mintea lui copilărească se întreba:

'Aproximativ cu două sute de ani în urmă, în sudul Rusiei au emigrat câteva zeci de mii de colonişti germani, dintre care majoritatea erau menoniţi. Coloniştii creştini conduceau întâlniri de studiere a Sfintelor Scripturi, care în limba germană erau numite Bible stunde (Ora Biblică, sau ora acordată studierii bibliei şi rugăciunii).

Când mulţi ruşi din apropiere (care erau sub influenţa binecuvântată a acestor credincios; germani) se converteau, au început şi ei să ţină întâlniri asemenea fraţilor germani, atunci preoţii ortodocşi





— Totuşi, cine-s aceşti stundişti? De ce-s numiţi cu-n nume aşa ciudat şi de ce sătenii îi urăsc?

Oamenii spun:

— Este o credinţă germană nouă.

*Au venit din Germania?* cugeta băiatul. *Totuşi, cum e credinţa lor?*

Adesea dorise să-şi întrebe tatăl, dar îi era foarte frică să-i pună întrebări, pentru că tatăl său era foarte aspru şi abuziv.

Dorind să afle pentru sine ceva clar despre aceşti oameni ciudaţi cu credinţa germană, curiozitatea lui în acea seară specială îi birui prejudecăţile şi se afla lângă căsuţa unde ştia că avea loc o întâlnire de rugăciune. Stând în mijlocul lor, exclamă în mintea lui:

*Ce bine că tata şi mama nu ştiu unde suntl* îşi aminti că de multe ori ei îl avertizaseră să nu se apropie de aceste întâlniri, pentru că orice nenorocit care ajunge în mijlocul lor, niciodată nu iese de acolo un bun creştin ortodox, căci

aceşti oameni aruncă peste el un farmec făcând şi din el un stundist!

au început să-i numească în batjocură „stundişti," o denaturare de la Bible Stunde şi le-au clasificat credinţa o „Credinţă Germană." Această denumire a fost dată în bătaie de joc şi cu scopul de a aţâţa simţămintele populaţiei împotriva lor ca să împiedice răspândirea Evangheliei.
După ce numărul credincioşilor ruşi a crescut, bisericile au fost organizate oficial ca Creştini după Evanghelie şi Baptişti. Până 'n anul 1930 se numeau încă stundişti.

Se vorbea printre săteni că aceşti oameni ciudaţi au un rezervor de apă rece ca gheaţa unde practicau la miezul nopţii ritualurile credinţei lor şi dansau dansurile lor şi, oh, cum îşi mai propusese el ca niciodată să nu devină un stundist îngrozitor. Iar dacă vreodată ar încerca să-1 boteze cu forţa în acel rezervor, va scoate un strigăt de ajutor atât de pătrunzător, încât vecinii sigur îl vor auzi şi vor veni să-1 salveze. în felul acesta se simţea protejat de tot pericolul în timp ce stătea în mijlocul lor şi se uita în jur după rezervorul cu apă rece ca gheaţa.
Totuşi renunţă la gândurile lui, deoarece rezervorul nu se vedea şi toţi erau aşezaţi ascultându-1 în linişte şi cu multă sinceritate pe cel ce citea, unii chiar erau cu ochii în lacrimi.
*Cât de buni şi miloşi par aceşti oameni,* gândi Willie. *Chiar şi cel care citeşte mă priveşte prietenos, e plăcut să te uiţi la faţa lui. Tatăl mi-a spus că sunt peste măsură de ticăloşi şi crânceni, dar nu mi se par aşa.*
Şi, vai, cât de mult îi mişcă inima povestirea vieţii Domnului Isus Hristos! Niciodată nu mai auzise aşa ceva.
Ascultă cu atenţie în timp ce predicatorul continuă să citească cum Hristos iubea oamenii de pe pământ, şi pe cei buni şi pe cei răi, şi dorea ca toţi să devină buni şi să se iubească unii pe alţii. Oh, ce bucurie, El iubea şi femeile, şi copiii! Sufletul său copilăresc flămânzise
Willie îl cunoaşte pe Hristos
atât de mult după dragoste - pentru că de la părinţii săi primea doar răutate şi-i găseau doar vină - încât se întoarse plin de dor, ca să ştie mai multe despre Domnul Isus Hristos, Cel care-1 iubea. Willie se gândi: *Dacă Isus iubeşte chiar şi copiii, probabil iubeşte şi un sărman ca mine.*
Băiatul ascultă cu sufletul la gură povestirea despre Hristos, singurul fără păcat, care a murit pe crucea Calvarului pentru păcatul omenirii, până ochii i se umplură de lacrimi. Frica de stundişti dispăru cum dispare roua când răsare soarele, fiind acum încredinţat că inimile lor nu puteau fi pline de cruzime aşa cum se spunea despre ei.
Gândurile lui Willie erau tulburate! *Tata de multe ori ne-a maltratat pe mine şi pe mama; probabil i-a judecat greşit pe aceşti oameni.*
Totuşi el asculta ceea ce se citea şi era uimit de povestirea minunată a învierii. Isus a murit, dar a înviat din morţi, aşadar este viu şi caută dragostea şi credinţa celor ce-I aparţin. Dragostea Lui e atât de nemărginită şi măreaţă încât e disponibilă pentru toţi oamenii de pe pământ, chiar şi pentru săteni, căci El doreşte să-i facă pe toţi buni şi fericiţi pentru totdeauna.
— Dar cât de trist, continuă predicatorul, că oamenii în general se gândesc aşa puţin la aceste probleme vitale şi dau atât de puţină atenţie dau învăţăturilor lui Hristos. în loc să creadă Cuvântul şi să

se pocăiască de păcatele lor, ei îşi trăiesc zilele asuprind pe cei ce încearcă să-şi urmeze Stăpânul divin. Dragi prieteni, acum suferim multe nedreptăţi doar pentru că ne-am dat inimile lui Hristos.
în timp ce-şi ştergea lacrimile care-i curgeau pe obraji, el continuă:
— Dar prieteni, haideţi să ne purtăm crucea curajoşi, să-i binecuvântăm pe cei ce ne blestemă şi să ne rugăm pentru cei ce ne dispreţuiesc, căci aceasta este porunca Salvatorului nostru! Fie ca inimile noastre să se umple de dragoste pentru duşmanii noştri, încât vecinii noştri să audă chemarea divină şi să se întoarcă de la păcatele lor la Hristos, fiul lui Dumnezeu, care ia păcatele lumii.
Sărmanul Willie începu să se simtă foarte ruşinat de purtarea urâtă din trecut în timp ce-şi amintea de câte ori îi înjurase pe aceşti oameni buni şi aruncase în ei cu pietre.
*O, cred că toţi l-au aflat pe Hristos,* gândi el, *şi cred că m-au iertat, cum i-a învăţat Isus, de aceea erau atât de buni şi îngăduitori. Pe lângă aceasta, nu par împietriţi şi nemiloşi ca tatăl meu.*
O, cât de mult îşi dorea să poată fi bun şi amabil ca aceşti oameni! L-ar putea găsi pe Isus? L-ar ajuta El? îşi reaminti cu tristeţe marile crize de mânie când tata obişnuia să-1 pedepsească şi cum plănuia să se răzbune când va creşte mai mare, dar acum dorea numai ca

împreună cu părinţii lui să devină ca Isus.
*Dar cum să facă toate acestea? Unde-l pot găsi pe Isus? Niciodată n-am văzut în sat vreo înfăţişare atât de slăvită şi nimeni n-a vorbit despre El înainte. El a înviat din morţi, prin urmare este viu undeva pe pământ şi îi caută chiar şi pe ţărani. Probabil uneori vine şi pe aici ca să-i vadă pe aceşti oamenii care-L iubesc. Părinţii mei nu mi-au spus niciodată nimic despre El, probabil pentru că nici ei n-au auzit nimic despre El. Aceşti oameni cu siguranţă îl cunosc şi-mi pot spune unde să-l găsesc,* gândi Willie.
Dar aici era problema; dacă i-ar spune tatălui său că fost la adunare, l-ar certa, poate l-ar şi bate!
*Tata nu va suferi nici pomenirea acestor oameni, cu atât mai puţin să audă c-amfost la adunare. Va fi mai bine pentru mine să vin la întâlniri pe ascuns până-L voi cunoaşte pe Hristos şi apoi să-mi aduc şi părinţii ca să-L întâlnească.*
Willie părăsi cu această hotărâre întâlnirea şi oamenii pe care-i aflase atât de buni şi interesaţi.
Ajungând acasă, Willie merse repede la culcare, evitând în felul acesta orice întrebare despre locul unde şi-a petrecut seara. Visurile lui erau pline de gânduri despre aceşti oameni fericiţi şi avu o viziune pe care n-o putu uita...
Camera era plină. în centru stătea o persoană glorioasă, îmbrăcată în veşminte lungi şi fermecătoare. Cineva şopti:

— Acesta este Isus!

Cu un fior copleşitor de bucurie, simţi acei ochi divini uitându-se în adâncul fiinţei lui. Umplut de o emoţie pe care n-o mai experimentase vreodată, se simţi tras de-o parte. Dar deodată, auzind un blestem bolborosit, fusese apucat de umeri şi târât în întuneric, afară din prezenţa Domnului Isus Hristos. Se uită tremurând în jur, căci sfârşitul îngrozitor al visului frumos îl trezise. Părinţii lui erau deja în mişcare în timp ce afară se crăpa de ziuă.
în timpul zilei Willie fusese ocupat făcând diferite treburi pe lângă fermă, dar gândurile lui se întorceau continuu atât la întâlnirea de rugăciune din seara trecută, cât şi la visul ulterior cu sfârşitul său înspăimântător. Ştia foarte bine că stundiştii se vor întâlni din nou diseară, căci la sfârşitul adunării îi auzise anunţând o altă întâlnire pentru ziua următoare. Cu cât mai mult se gândea la aceasta, cu atât mai mult dorea să meargă din nou, până în clipa când începu să născocească diferite mijloace prin care să-şi evite părinţii. Totuşi sfârşitul visului îi apărea în minte ca o ruinare a perspectivelor pline de speranţă.
Willie îşi ajută tatăl în grajduri cu treburile serii cu o râvnă neobişnuită, iar dorinţa de a fi ascultător şi bun s-a materializat repede, simţind încă prezenţa glorioasă din visul său. Apoi medita: *Dacă-L voi întâlni pe Hristos poate va fi mai mulţumit de mine dacă sunt bun.*


Ultimele raze a soarelui dispăreau în asfinţit pe cerul auriu de toamnă, iar întunericul se lăsa peste sat în timp ce el aştepta nerăbdător să se întunece. *Acum va fi şansa mea,* gândi băiatul, *dar trebuie să merg când va fi foarte întuneric ca să nu mă recunoască cineva şi să-i spună tatălui meu, căci ar strica totul cu siguranţă.*
Luându-şi încet haina şi pălăria, reuşi să se furişeze neobservat, ceea ce-1 făcu să se simtă încurajat. Acum era foarte hotărât să spună adevărul dacă era întrebat, deşi în trecut a spus minciuni de multe ori, acum era sigur că dacă ar spune minciuni Hristos n-ar fi mulţumit. Totuşi ştia că a spune adevărul, ar însemna să nu mai meargă niciodată la aceste întâlniri, căci tatăl lui nu l-ar lăsa de bună voie să meargă nicicând.
Când Willie intră în căsuţa stundiştilor deja erau adunaţi câţiva oameni care discutau diferite subiecte remarcabile din Evanghelie, însă l-au salutat foarte prietenos şi l-au invitat să se aşeze cu ei la masă. Acolo erau câţiva nou-veniţi care bâjbâiau neputincioşi după adevăr, şi cărora credincioşii le citeau versete din Biblie care explicau subiectele în discuţie.
*Exact cum am visat!* fulgeră un gând prin mintea lui Willie. Era încântat căci multe întrebări cu care se lupta în mintea lui de copil primeau în felul acesta răspuns. Adunându-şi curaj, adresă câteva din propriile întrebări până când inima lui păru să înţeleagă revelaţia


minunată că unde sunt doi sau trei adunaţi împreună pentru rugăciune, acolo va fi prezent şi Duhul lui Hristos. El va asculta întotdeauna pe cel care I se roagă, indiferent unde s-ar afla.
Trecutul său i se derula ca o panoramă prin faţa ochilor: de câte ori spuse

minciuni, luă lucruri pe care nici n-avea voie să le atingă şi apoi negă că nu ştie nimic despre ele. De câte ori se purtă urât cu colegii mai mici de joacă, râse, îşi bătu joc de străini şi făcu multe lucruri de care acum îi era foarte ruşine.
*Vai, sunt un păcătos,* gândi el, *tânăr încă dar cu toate acestea un păcătos. Fără îndoială, trebuie să mă pocăiesc! Cât de bucuros sunt că Isus a murit pentru mine şi-mi va ierta toate păcatele!*
Dorinţa să-şi mărturisească păcatele şi să se roage pentru iertare deveni tot mai puternică pe parcursul întâlnirii şi îşi propuse să nu părăsească încăperea până nu va face aceasta. în timpul serviciului, cu vocea tremurătoare, el anunţă curajos dorinţa lui de a-L sluji pe împăratul cerului. Toţi îngenuncheară în linişte şi unul câte unul s-au rugat cerând cu sinceritate ca băiatul să fie cu adevărat unul dintre urmaşii Domnului. în timp ce bărbatul de lângă el îşi termină rugăciunea, inima lui Willie bătea cu o bucurie ieşită din comun, căci simţi ca şi Isaia din vechime, cum acel foc divin de pe altarul etern al credinţei în Dumnezeu îi atinse buzele şi nu mai putea să tacă.



## Peste dealul dificultăţii *CapitoCuC2*

Deodată, cu un zgomot mare, uşa căsuţei a fost deschisă cu brutalitate, în timp ce Willie, încă plutind din cauza bucuriei spirituale, fu străpuns de groază vazându-şi tatăl păşind înăuntru cu o înfăţişare deformată de mânie şi cu un ciomag gros în mână. Visul avut îi trecu lui Willie ca un fulger prin minte şi realiză că acum va trebui să plătească preţul pentru bucuria proaspăt găsită.
A fost apucat de păr cu o mână aspră şi scos în întuneric în timp ce ploua cu lovituri însoţite de înjurături. Niciunul dintre prietenii nou-găsiţi nu putu să-1 scape, pentru că se adună deja o mulţime ce se grăbi să-1 încurajeze pe tatăl său în timp ce-1 insultau
pe Willie numindu-1 „stundist ticălos!"
Noaptea a fost grea pentru sărmanul Willie, deoarece orice mişcare cât de mică ar fi fost, îi producea durere. Hainele i s-au lipit de rănile nenumărate din care încă curgea sânge. Toată noaptea somnul său neliniştit a fost însoţit de febră, producându-i senzaţii ciudate şi epuizare psihică. Părea că forţa cuiva îl trăgea într-o groapă fără fund, dar pe marginea gropii, într-o lumină de curcubeu stătea Isus chemându-1 să iasă din ea. Apoi între el şi persoana divină după care tânjea cu tot sufletul apăru tatăl său cu un băţ în mână.
Vai, totul era prea adevărat! O mână aspră îl scuturase, producându-i o trezire dureroasă, în timp ce tatăl său, întunecat şi ursuz, stătea în realitate lângă patul lui, spunând:
— Scoală-te, stundist netrebnic! Te-ai odihnit destul!
Zilele care urmară au fost întunecoase şi nefericite pentru sărmanul Willie. Pe lângă faptul că-1 bătea, era tratat cu ură şi cruzime. Inima îi tânjea după Isus şi după acei prieteni care în linişte şi de bună voie se adunau în fiecare seară să citească Biblia. Inima lui se încălzea de dragoste în timp ce-şi amintea cum câţiva

îi săriseră în ajutor în acea noapte mizerabilă, primind astfel şi ei o ploaie de lovituri, fără a riposta. Chiar şi cel mai mic gând de a merge la ei din nou îl umplea de frică.



Primele zile după bătaia severă şi nemiloasă, Willie abia se putea mişca şi mult timp după aceea a purtat semnele rănilor. Totuşi, tatăl nu-1 scutea de treburile de la fermă, ci căuta să le mărească, anunţându-1 că o altă vizită făcută stundiştilor îi va aduce o pedeapsă şi mai mare.

—  îţi voi rupe trupul cu mâinile mele! îi spuse tatăl. Mai bine să te văd un invalid, decât un stundist blestemat!

Nici mama lui nu-i arătă milă sau simpatie.

— Ai primit ce-ai meritat! răspunse ea sec. într-o zi, scâncind de durere în timp ce încerca să
se dezbrace, ea remarcă dispreţuitor:

— Eşti încă un copil şi deja îţi bagi nasul în ereziile stundiştilor!

Totuşi în ciuda tuturor voinţelor rele şi a abuzurilor ridicate asupra stundiştilor de către părinţii săi, Willie tânjea să meargă la ei şi să le spună toată povestirea tristă a vieţii de acasă. Dar era imposibil să se întâlnească cu ei. în mintea băiatului rămase doar o amintire dulce a celor două seri frumoase petrecute în mijlocul lor, unde auzise despre Isus pentru prima dată.





# Prima rugăciune a lui Willie *Capitolul 3*

în timp ce zilele triste treceau, Willie simţea tot mai mult nevoia de ajutor şi mângâiere. Apoi îşi aminti cu bucurie că la adunare i-au spus că Isus era mereu aproape de cei ce-L caută şi că oricine poate veni la El oricând şi în orice loc, ca să-i spună toate necazurile.

Fiind în mansarda casei lor cu multe coridoare, unde s-a dus să ia mâncare pentru găini, Willie gândi; *Dacă Isus este peste tot, atunci de ce să nu mă rog acum?* Apoi, potrivind acţiunea cu gândul, îngenunche, dar nu avu nici cea mai mică idee cum să se roage. într-adevăr, învăţase nişte rugăciuni bisericeşti formale când mergea la şcoală, dar toate acestea păreau reci pentru sentimentele lui, la fel ca Polul Nord. Ceea ce dorea era



o trăire reală şi o relaţie apropiată cu Hristos. înţelegea cu mintea lui de copil că avea nevoie de un Prieten Atotvăzător şi Atotştiutor, căruia să-i poată spune toate durerile, plângerile şi necazurile aşa cum erau.

După o pauză scurtă, lacrimi fierbinţi îi curgeau din ochi, iar rugăciunea lui ieşi din adâncul sufletului său ca un izvor care izbucneşte la suprafaţă din galeriile subterane întunecate. Când îşi mărturisi păcatele a simţit apropierea lui Dumnezeu aşa cum nu o mai simţise niciodată înainte. îi ceru prin simple

rugăminţi ajutor în necazurile de zi cu zi, călăuzire, să poată fi un fiu bun şi ascultător pentru părinţii lui, în ciuda cruzimii lor, putere să fie un slujitor credincios al Domnului, ca ucenicii din vechime, şi să sufere cu răbdare orice tortură.



# Tânărul suplicant mângâiat *Capitolul 4*

Willie se ridică de pe genunchi cu o pace şi o bucurie nouă în inimă. Simţi că Salvatorul lui era într-adevăr cel mai bun Prieten şi Mângâietor şi că de acum îl va ajuta în orice situaţie. Din ziua aceea frica chinuitoare a pedepsei tatălui trecuse astfel încât se simţi din nou înviorat şi fericit. Viaţa lui părea a se ivi dintr-un nor de furtună în gloria liniştită a cerului albastru senin, în timp ce-şi asculta părinţii cu bucurie şi bunăvoinţă la orice fel de muncă sau să îndeplinească repede orice misiune.
Mama lui Willie fusese prima care observase marea schimbare la el, astfel încât cu timpul deveni din nou bună şi prietenoasă. Acest lucru îl încuraja atât


de mult, încât începu să-i spună povestirea minunată despre Hristos şi despre oamenii la a căror părtăşie i-au interzis să meargă. în lipsa lui de experienţă ca tânăr, el gândi că ea ar putea fi influenţată să judece problema cu dreptate, dar s-a înşelat amarnic. Când înţelese că Willie nu uitase de stundiştii nesuferiţi aşa cum sperase ea, o ostilitate rece îi înlocui bunătatea iniţială. Ea se grăbi să-şi înştiinţeze soţul despre fapta jalnică a lui Willie de a îndrăzni să-i pomenească de stundişti şi de a implora-o să meargă la întâlnirile lor. Aşadar, foarte înfuriat, tatăl său îl ameninţă c-o să-1 pedepsească şi îi interzise odată pentru totdeauna să mai pomenească de stundişti.
Acum că mansarda întunecoasă devenise altarul şi locul în care îşi putea întări sufletul, Willie se simţea într-un fel foarte fericit. Momentele petrecute în rugăciune îi umpleau sufletul cu o mare bucurie. Dar, pe de altă parte, simţea o mare nevoie de a primi răspuns la întrebările importante cu privire la lucrurile spirituale, întrebări care-i frământau mintea. Dorea să se întâlnească din nou cu stundiştii, să le ceară sfaturile şi, mai presus de tot, să le spună despre vestea minunată că acum îl cunoştea pe Salvator şi că El însuşi stăpânea în inima lui. De multe ori îi trecea prin gând: *Dacă aş putea măcar să citesc Evanghelia cu el.* De asemenea dorea să aibă un Testament, dar nu se găseau de cumpărat.


între timp, gândurile lui ajunseră la o concluzie şi luă decizia curajoasă să îi viziteze pe stundişti din nou, în ciuda ameninţărilor tatălui său. într-o zi, când tatăl său se duse în oraş, el se grăbi să profite de ocazie şi merse imediat la prietenii pe care nu-i văzuse de mult timp.
Aceştia au fost peste măsură de fericiţi să-1 vadă şi să audă că el crezuse pe deplin în Domnul Isus Hristos şi-L primise ca Salvator personal. S-au bucurat de asemenea că Willie era atât de încântat de realizarea că avea aşa un Prieten

şi Mângâietor. Le-a părut rău să audă despre viaţa lui grea de acasă, dar s-au bucurat să-i dea un Testament atât de mult dorit de el. După o rugăciune scurtă pentru călăuzire şi tărie pe calea cea îngustă şi după câteva cuvinte pline de dragoste şi încurajare, Willie, ţinând darul preţios în mână, se despărţi de aceşti prieteni buni şi se grăbi spre casă. De data acesta vizita lui a rămas neobservată şi a scăpat de pedeapsa tatălui său.



# Sfatul Părintelui Alexei *CapitoCuCs*

***m***

*22*

După vizita lui la stundişti, mansarda lui Willie deveni nu doar un loc pentru rugăciune, ci şi un refugiu în care să-şi citească Testamentul. După ce citea, el îl ascundea într-un colţ sub nişte pături vechi. Singurul lucru care-1 împiedică să-1 ţină la el tot timpul era frica instinctivă că, dacă părinţii l-ar găsi, i l-ar lua. Timpul trecea şi Willie se bucura foarte mult că ştia tot mai multe despre Dumnezeu şi Cuvântul Său. Dar vizitele sale dese în mansardă şi şederea îndelungată au trezit suspiciuni, astfel încât părinţii săi au început deodată să-i urmărească mişcările în taină şi cu grijă.

într-o zi după masa de prânz, văzându-şi tatăl odihnindu-se şi mama părând ocupată cu treaba de



la bucătărie, Willie se grăbi spre mansardă, îşi scoase cartea iubită din ascunziş şi, învelindu-se cu haina veche de blană a mamei pentru a se proteja de frig, începu să citească.

Captivat de povestirea minunată şi fiind dus spiritual la apele Galileii şi la înălţimile muntelui Iudeii, de unde binecuvântările lui Hristos coboară ca un dar într-o lume plină de păcat din generaţie în generaţie, băiatul nu mai conştientiza ce era în jur. El nu auzi paşii prudenţi venind spre el, nici imaginea întunecoasă care se năpusti ca un vultur asupra lui, până când fericirea lui fusese întreruptă de o mână aspră, smulgându-i Testamentul şi lăsându-i în mână doar o foaie ruptă. Băiatul încremeni de spaimă!

— Tu! Tu! Tu! zbieră tatăl său, până la urmă ai adăpostit o carte a stundiştilor!

Apoi lovitură după lovitură veniră peste blândul băiat. Nici un ochi uman nu văzuse pedeapsa crudă. Doar cel ce numără insulele ca pe nişte lucruri mici auzi gemetele şi-i văzu trupul însângerat şi aproape inconştient, coborât din mansardă şi pus într-un pat, să se liniştească atât cât îi stătea în puteri.

în acea seară, tatăl lui Willie, luând Testamentul cu el, merse să ceară sfatul preotului din sat cu privire la fiul său. De mult timp părintele Alexei ştiu că Willie frecventa întâlnirile stundiştilor. Sătenii gândeau că e de mare importanţă să îl ţină la curent.

— Bine, bine, Gregory, comentase preotul în timp ce enoriaşul se prezentase, ai venit să-mi vorbeşti despre fiul tău, presupun?

— Da, da, Părinte, vin după sfatul tău preţios cu privire la fiul meu nepocăit!

Nu pot face nimic să-1 opresc, spuse tatăl lui Willie aşezându-se aproape de preot.
— Ştiu, Gregory, că fiul tău a fost abătut de la calea cea bună de acei eretici făţarnici, continuă preotul, şi e bine că ai venit să-mi ceri sfatul. Băiatul tău e încă tânăr, aşadar îl poţi controla cum doreşti. Povesteşte-mi toată întâmplarea de la început până la sfârşit! Cum



s-a încurcat cu această sectă periculoasă? Cum l-au momit în mijlocul lor? O! Părinţilor, părinţilor! adăugă preotul cu un gest dezaprobator. Ar trebui să aveţi mai mare grijă de copiii voştri! Ar trebui să-i învăţaţi să fie tari în credinţa lor ortodoxă şi să nu devină infideli netrebnici ca aceşti stundişti! în timpul întâlnirilor de rugăciune, ei fac cele mai oribile orgii. Cum a putut această învăţătură să-şi găsească loc în satul nostru, unde pentru treizeci de ani am păstorit turma mea de ortodocşi iubitori de Hristos! Imaginează-ţi, aici în Michaelovka! Doamne! Acum la bătrâneţe trebuie să mă lupt cu aceşti lupi sălbatici care ameninţă să-mi distrugă turma, cu cei care odată au fost cei mai buni enoriaşi, ca de exemplu Peter Naoomenko, pe care am plănuit să-1 ridic la funcţia de bătrân al bisericii! El s-a abătut departe de calea cea bună - de fapt este liderul întregii secte - cauzându-mi multă nenorocire!
— Niciodată nu m-am aşteptat la aşa un lucru! Niciodată, prietene! spuse preotul, mângâindu-şi barba albă şi subţire. Apoi întrebă:
— Cum se numeşte fiul tău?
— Willie, Părinte.
— Câţi ani are?
— Va împlini treisprezece în curând.
— Vai, zise preotul, doar treisprezece şi deja încurcat în grupul ereticilor! Cine a mai auzit aşa ceva vreodată! Plecat de la credinţa lui ortodoxă! Rele, rele


timpuri au început aici în Rusia noastră sfântă! Bine, spune-mi cum s-au întâmplat toate acestea.
— Nici eu însumi nu ştiu! începuse Gregory, simţindu-se foarte vinovat în faţa Părintelui său spiritual cu privire la abaterea de la datoria lui de părinte.
— De multe ori am auzit avertizările tale din timpul slujbelor, vrednic Părinte, cu privire la aceşti oameni periculoşi cu credinţa lor germană, ciudată şi ticăloasă, şi am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să imprim aceste avertizări în mintea soţiei şi a fiului meu. Prin urmare în Willie a zămislit o repulsie faţă de ei, şi l-am văzut eu însumi bombardând cu pietre un trecător stundist. într-adevăr, eram bucuros să observ că era împotriva acestei secte nesuferite chiar din tinereţe. Dar, Doamne, toate speranţele mele au fost în zadar!
— Ar trebui toţi omorâţi sau exilaţi în Siberia! comentă preotul cu blândeţe. Nu înţeleg ce face guvernul nostru! Am scris de două ori şefului nostru de poliţie despre asta, dar ei sunt prea îngăduitori, lăsându-i aici să-mi distrugă biserica şi turma!

— Eu şi soţia mea, nu ne-am imaginat niciodată că Willie al nostru ar putea deveni un stundist, continuă ţăranul Gregory. Dar într-o seară, toamna trecută, băiatul lui Ivan Savchenco intră alergând în casă mea (ei locuiesc chiar lângă casa conducătorului stundist) cu vestea că-1 văzuse pe Willie intrând de două ori la întâlnirile lor. Nu-mi venea a crede, dar el insista că aşa


stau lucrurile, spunând că Willie era acolo chiar atunci. Grăbindu-mă la casa stundistului, m-am uitat înăuntru prin geam. Toţi erau îngenuncheaţi pentru rugăciunile lor şi, teroare, Willie al meu era şi el îngenuncheat cu ei. Pe lângă faptul că eram mânios, abia îmi amintesc ce-am făcut, m-am năpustit înăuntru, l-am apucat pe Willie şi l-am scos afară din locul acela îngrozitor! Ei au alergat repede după mine, dar am lovit în dreapta şi-n stânga cu ciomagul meu, iar vecinii venind repede m-au ajutat până când am scăpat de ei! în drum spre casă i-am dat lui Willie o bătaie bună, sperând că aceasta îl va face să uite de stundişti şi de credinţa lor. Credeam că aşa a şi fost întrucât nu mai mergea la întâlnirile lor din nou. Discutând despre aceasta cu soţia mea, eram foarte satisfăcuţi că fiul nostru îi uitase, dar era exact opusul, căci în secret a reuşit să se întâlnească cu ei undeva. Am observat că atunci când era singur, el se ruga ca stundiştii, fără icoane şi fără saşi facă cruce. L-aş fi putut zdrobi, dar m-am abţinut cu răbdare, sperând că în timp va depăşi această nebunie, într-o zi, când eram afară, începuse să o roage pe mama lui să meargă la întâlnirea stundiştilor, spunându-i că ei sunt oameni buni care citesc Biblia şi cântă imnuri frumoase, adăugând că niciodată n-au dansat în jurul rezervorului şi aşa mai departe. Când soţia mi-a spus despre aceasta m-am mâniat foarte tare şi i-am interzis cu ameninţări să nu-i mai pomenească vreodată. Aşa


că părea că se liniştise şi noi speram ce e mai bun.
— Totuşi am observat că a început să-şi petreacă timpul liber în mansardă, aşa că l-am urmărit pe ascuns. Azi după-amiază, prefăcându-ne că am aţipit după prânz, l-am lăsat să se furişeze. După puţin timp l-am urmat, intrând în mansardă fără zgomot. Nenorocitul era atât de ocupat în citirea unei cărţi stundiste, încât nu-mi observase deloc apropierea! I-am smuls cartea din mână şi i-am dat o bătaie sănătoasă de care cred că-şi va aminti până la sfârşitul zilelor lui. Aceasta-i tot, vrednic Părinte şi acum am venit la dumneavoastră pentru sfat. Iată şi cartea pe care o citea! V-am adus-o, căci eu n-o pot citi. Ce să fac ca să-mi salvez băiatul de la influenţa ticăloasă a stundiştilor?
Terminându-şi povestirea, Gregory scoase Testamentul iubit de Willie din buzunar şi-1 dădu preotului, care pentru jumătate de oră stătu în linişte apăsătoare, întorcând filă după filă Cartea Sfântă pe care n-o studiase niciodată. El o citise doar ca o parte a serviciului bisericesc fără a-i da nicio însemnătate. Din când în când preotul ridica din umeri şi se încrunta în timp ce citea versetele însemnate. Tatăl lui Willie stătea într-o tăcere profundă, trăgând concluzii după expresiile diferite de pe faţa preotului... cartea conţinea nişte lucruri periculoase pe care un creştin ortodox respectabil n-ar trebui să le ştie niciodată. în cele din urmă, punând cartea jos şi luându-şi ochelarii de pe

nas, preotul remarcă:
— Bine, foarte bine că ai venit direct la mine, Gregory, şi n-ai căutat pe altul să-ţi citească cartea aceasta. Fără îndoială e o carte rea cu învăţături stundiste! Vezi, sunt multe locuri însemnate cu cerneală neagră, roşie şi albastră! Toate acestea înseamnă ceva periculos, foarte periculos! Aplecându-se spre Gregory, el îi arătă câteva locuri însemnate.
— Acum te sfătuiesc, prietene, nu cruţa băiatul în eforturile tale de a-i salva sufletul, dar dă-i o bătaie sănătoasă din când în când, interzicându-i cu orice chip să aibă vreo legătură cu aceşti oameni. Urmăreşte-i orice pas, sau, încă şi mai bine, dă-i nişte bănuţi băiatului lui Ivan Savchenco şi cu bucurie va face pe spionul cu Willie, raportându-ţi dacă el va mai merge vreodată la întâlnirile stundiştilor. Fiul lui Savchenco este un băiat bun, chiar dacă e tânăr! Şi cartea aceasta, continuă preotul luând Testamentul lui Willie de pe masă, arde-o în sobă înaintea lui. Calea aceasta va fi cea mai bună de urmat! Voi scrie din nou un raport şefului de poliţie, spunându-i că aceşti stundişti au început să momească şi copiii la întâlnirile lor ca să-i pervertească! O! Sper ca aceşti oameni răi să fie în curând alungaţi din mijlocul neprihănirii noastre! Au venit timpuri rele, Gregory! Timpuri rele, încheie preotul.
Sfatul nemilos al preotului fusese cu stricteţe pus în aplicaţie de Gregory, care cu o cruzime sălbatică îşi

bătu fiul lăsându-1 aproape mort. Rănile lui Willie din trecut s-au deschis şi sângerau, cauzându-i suferinţe inexprimabile. Câteva zile mai târziu, când putu să şadă drept, Willie fusese martor la arderea Testamentului în soba deschisă. în timp ce privea acţiunea, ceva ca un şoc electric trecu prin corpul îndurerat a lui Willie, dar nu se mişcă din locul lui, ci doar mâinile lui s-au întâlnit într-o apucare încordată, în timp ce lacrimi mari şi amare îi curgeau din ochi.
— Priveşte, stundist blestemat, dacă vreodată te mai duci să-i vezi sau te mai rogi în felul lor, te voi arde ca pe această carte! mormăi tatăl său.
Willie se înfiora uşor, dar nu-şi ridică privirea de la Testamentul preaiubit care se mistuia în flăcări.
Cumva, acest incident, îi crease mai mult decât suferinţa fizică, o umbră fioroasă asupra duhului său tânăr, făcându-1 să se simtă îngrozitor de singur, în mod special de când se sfârşiseră clipele de rugăciune din mansardă. Părinţii săi îi urmăreau fără încetare toate mişcările. Testamentul său fusese ars, participarea la întâlniri nici nu se punea în discuţie şi totul părea fără nădejde, ca moartea însăşi.

## Norii se luminează *Capitolul6*

Aşa continuară zilele grele, până când primăvara îşi făcu apariţia. Copacii înmuguriră şi se simţea adierea caldă a vântului. Cu cântecul păsărilor, murmurul pârâiaşelor şi înverzirea luncilor, veni şi pentru Willie refacerea

deplină după bătăile crude, în timp ce anotimpul învierii, care eliberase natura din captivitatea iernii lungi, aduse şi pentru el o oarecare libertate. După cum se părea părinţii îşi încetară paza, în timp ce băiatul, încă fidel lui Hristos, gândi să-şi calmeze tatăl slujindu-i ascultător în orice fel.
De multe ori, când trecea prin sat, el alerga să-i vadă pe stundişti sau îi întâlnea în câmp, primind de la ei o aşa dragoste şi bunăvoinţă încât inima i se umplea


din nou cu bucurie, în mod special de când îi dăduseră o altă copie a Noului Testament. Pe acesta îl purta întotdeauna cu el, studiindu-1 ori de câte ori putea. Citind acele cuvinte incomparabile simţea ca şi cum prezenţa divină stătea lângă el şi, cu buze graţioase, îi vorbea precum le vorbea oamenilor din Palestina:
— Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul... Ferice de cei cu inima curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu.
— Da... oftă băiatul... O, Doamne, Tu m-ai făcut blând şi cu inima curată şi într-o zi Te voi vedea! îşi ridică privirea încântată de la pământul moale de primăvară (care este aşternutul picioarelor Lui) spre ceruri (care este scaunul Lui de domnie), luminate acum cu purpuriu şi auriu în timp ce soarele asfinţea în demnitate regală dincolo de vest, simţind atât de clar prezenţa divină şi radiind dinspre pământ şi cer.
Willie, plin de energia tinereţii, părea că uitase zilele negre de pedeapsă din mâna tatălui său, care în prezent dăduseră loc păcii, astfel încât de multe ori îi vorbea mamei despre Hristos şi despre învăţăturile Lui şi câteodată şi tatălui. Tot satul acum îl ştia ca pe un stundist convins, care citea Biblia în mod deschis şi se ruga diferit de ei, fără crucifix şi icoane. Aşadar, prietenii lui din trecut fie îl evitau vizibil, fie ridiculizau schimbarea din el.
în ciuda bătăilor zdravene pe care tatăl i le dăduse



din când în când după sfatul preotului, Willie căpătase curaj şi tărie odată cu trecerea timpului. în timpul verii, deseori participa în mod deschis duminica la întâlnirile de rugăciune şi vorbea despre Hristos la mulţi cu care se întâlnea, primind în schimb cele mai dispreţuitoare batjocuri, dar el în linişte îşi scotea Testamentul şi zicea:
— Tu râzi, dar eu mă voi ruga pentru tine cum s-a rugat Hristos când era pe cruce pentru duşmanii Lui, deoarece vreau să ştii că Isus te iubeşte şi pe tine!
Singurul răspuns pe care-1 primea adesea era doar un torent de batjocuri. Totuşi, el continua cu un curaj de neînfricat.
Povestirea despre respingerea lui Hristos de către oameni, ilustrând starea oribilă de păcat a omenirii, puse o mare stăpânire pe mintea băiatului. El citea versete precum următoarele: *M-au urât fără temei* şi *Dacă vă urăşte lumea, ştiţi cape Mine M-a urât înaintea voastră ... Dacă m-au prigonit pe mine, vă vor prigoni şi pe voi.* Willie deduse din ele un principiu simplu, acela că oamenii „iubeau mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele."

Willie se bucurase că nu era ocărât din cauza faptelor lui rele, ci pentru că era cu adevărat un martor pentru Domnul Isus Hristos. El medita astfel: *Cuvintele Salvatorului au fost împlinite chiar în viaţa mea smerită.*


## Izbucnirea furtunii adunate *Capitolul 7*

Totuşi liniştea relativă fusese doar calmul dinaintea furtunii. Văzând că nimic nu avea efect ca să-1 împiedice pe Willie în hotărârile lui, tatăl său plănui pe ascuns o ultimă bătaie ca să-i sfărâme voinţa. După ce se sfătui cu soţia, îl mai căută încă o dată pe preot, dorind un sfat pentru încă o procedură eficace.
Părintele Alexei îşi întâlni enoriaşul cu neplăcere, exclamând:
— Bine, Gregory, văd că sfatul pe care ţi l-am dat cu privire la fiul tău a fost în totalitate nerespectat, deoarece aud că băiatul este un stundist convins. Rele, rele timpuri! Apoi cu cel mai îndurerat sarcasm, continuă:

— Poate vrei şi tu să devii un stundist şi să-ţi părăseşti credinţa ortodoxă! Apoi clătinând din cap cu tristeţe, spuse:
— O, Gregory, Gregory, cât efort am depus pentru salvarea sufletului tău, dar totul în zadar, căci erezia stundistă a prins rădăcini în propria ta casă! Niciodată nu m-am aşteptat la aşa ceva! Niciodată!
în timp ce-şi frământa căciula cu tristeţe, tatăl lui Willie stătu lângă uşă, conştient de neplăcerea justificată a Părintelui Alexei.
— O, cer iertare, vrednic Părinte! începu el. Nu mi-am putut opri fiul corupt, dar cât despre mine, nu, nu voi rătăci niciodată. îmi preţuiesc prea mult salvarea sufletului meu ca să devin un eretic. Ce-au crezut părinţii mei, voi crede şi eu!
Zău, urăsc stundiştii cu toată fiinţa! De multe ori fusesem ispitit să le dau foc la casă când sunt adunaţi, să le blochez ieşirea încât să ardă de vii înainte de-a merge să ardă în focul de jos care nu se stinge niciodată, însă doar frica de lege m-a împiedicat să nu fac asta! Părinte Alexei, nici nu ai idee cum îmi clocoteşte întreaga fiinţă de furie. Şi în timp ce se bătu cu pumnul în piept, preotul arăta foarte mulţumit.
— Bine, bine, Gregory, începu el mai amabil, bune idei ţi-au venit în minte, da, îmi plac, căci sunt de la Dumnezeu!
Singura minunăţie e că vocea nu-i tremurase când


rosti minciuna hulitoare. Apoi continuă:
— Ca să apărăm biserica mamă trebuie să mergem până la limită! în Imperiul Occidental din erele trecute, ei obişnuiau să ardă ereticii de vii pe rug. Nu ştiu la ce se gândeşte guvernul nostru! Ultima mea cerere cu privire la stundişti a fost fără rezultat. Data următoare voi apela la minister împotriva lor.
Potolindu-se, el întrebă:
— Bine, Gregory, ce-ai vrut de m-ai căutat din nou? Vorbeşte! Mărturisesc că

am fost cam grăbit şi ţi-am întrerupt discursul. Acum, vorbeşte totuşi!
— Am venit pentru sfatul, ajutorul şi rugăciunile tale sfinte, vrednic Părinte. Nu mă refuza, dar iartă-mă şi ajută-mă, îl imploră ţăranul aproape izbucnind în lacrimi.
Cam două ore, preotul şi ţăranul petrecură discutând în secret ca două suflete întunecate, lipsite de orice sentimente de bunătate sau judecată dreaptă, proiectând un plan de acţiune pe cât de revoltător pe atât de crud. Câteva zile mai târziu a fost aplicat.
în luna iulie, apusul minunat de soare se întindea la orizont. înserarea căzu, înfăşurând lumea în întunericul delicat în timp ce WiUie, terminându-şi treburile de seară pe afară, se opri o clipă să privească, cu ochii frumoşi şi plini de dragoste, sfârşitul zilei şi splendorile purpurii ale cerului presărat cu stele. Dar masa era gata, aşa că intră să ia parte la cina modestă.


Când terminară cina, uşa se deschise brusc, iar în căsuţă intră doi tineri, fiii vecinilor. Mama lui Willie se uită întrebătoare la soţul ei, apoi se ridică de pe scaun şi ieşi afară. Ea ştia bine ce însemna această vizită şi în ciuda duşmăniei faţă de Willie, o urmă de instinct matern care mai era în ea o împiedică să zăbovească ca să fie martoră la acţiunea plănuită.
în timp ce mama plecă, Willie privi surprins de la unul la altul în timp ce un fior rece trecu prin fiinţa lui văzându-le feţele întunecate, obscure şi nemiloase, în căsuţă atmosfera deveni apăsătoare, lui Willie i se muiară genunchii, se ridică îndreptându-se spre uşă saşi urmeze mama. Dar unul din cei veniţi păşi între el şi uşă, iar Willie văzu că avea două cnuturi[2] proaspăt făcute care arătau înfiorător. Pentru Willie lumina clară din cameră părea că se întunecă atunci când simţi mâna aspră a tatălui său pe braţul lui şi-i auzi vocea plină de furie, şuierându-i în ureche:
— Te laşi de stundişti sau nu? Sau alegi moartea, căci nu voi mai suporta aceasta!
Tremurând, cu o presimţire teribilă şi cu ochii plini de lacrimi, Willie privea când la unul, când la altul. Apoi cu o voce abia auzită, dar cu o atingere patetică de curaj, el răspunse:
[2]cnut - bici făcut dintr-o curea de piele sau dintr-o funie, uneori cu multe sfârcuri prevăzute cu alice de plumb în vârf.


— Fă cu mine ce vrei, dar nu-L pot părăsi pe Isus al meu.
— Ah, atunci primeşte asta, spuse tatăl iritat, în timp ce mâna lui grea veni ca un fulger peste creţii roşietici ai capului lui Willie.
Totul se rotea în jurul lui, iar înaintea ochilor îi străluciră o mie de lumini stacojii, şi ca o trestie cosită, căzu pe duşumea. Apoi cei doi proaspăt sosiţi săriră înainte, rupseră hainele de pe el şi fiecare cu câte un bici în mână - unul se aşeză, îngenunche pe capul lui, altul pe picioarele lui - dădeau lovitură după lovitură peste trupul său care tremura. Această faptă inumană continuă în timp ce cu violenţă mărită bicele şuierau prin aer, lăsând dungi umflate şi vinete pe carnea albă şi tremurătoare de pe spatele gol. Pentru câteva clipe, gemete

chinuitoare şi grave umplură camera, apoi încetară în timp ce trupul însângerat stătea nemişcat sub loviturile continue.
— Destul, vecine! Destul! Probabil l-am ucis, îndrăzni unul în cele din urmă. Nu se mişcă, vom fi traşi la răspundere pentru asta!
Loviturile încetară, iar ţăranii ticăloşi se uitau unul la altul cu o teamă puternică pe feţe, văzându-şi tânăra victimă ţeapănă şi fără nici un semn de viaţă.
— Aduceţi o găleată cu apă rece şi turnaţi-o pe el, bolborosi răguşit tatăl său.
Picăturile de apă rece îl treziră din leşin. Willie

tremura în agonie şi gemete slabe umplură din nou camera.
— Sufletul stundistului e încă viu, bolborosi răguşit tatăl său cu o încercare diabolică de satisfacţie, dar adepţii păstrară o tăcere tristă în timp ce s-au retras de lângă victimă şi s-au aşezat aproape de masă.
Vreo jumătate de oră mai târziu - desculţ, gol, abia putând să stea pe picioare, trupul fiindu-i o rană usturătoare - tânărul osândit pentru Hristos fusese aruncat în stradă iar uşa casei lui părinteşti fusese închisă în urma lui.

## Nu te voi lăsa nemângâiat *Capitolul8*


Ce trebuia să facă? Tremurând de durere, fiind aproape inconştient şi ameţit, Willie se sprijini de perete şi încercă să-şi adune gândurile. *Rugăciunea e singurul meu ajutor,* îi fulgeră prin minte.
— O, Doamne! oftă el. Nu mă lăsa, fii ajutorul meu! Sunt în durere, întăreşte-mă să ajung la oamenii tăi.
Ca unul în delir, înainta clătinându-se ca umbra unei fantome în josul străzii întunecoase. Domnea o linişte perfectă, căci sătenii, obosiţi de munca din timpul zilei, dormeau buştean. Nimeni nu văzu figura care se mişca încet şi care se oprea de multe ori să se odihnească. Câinii de pază se treziră din somn şi lătrau

zgomotos, dând semn de alarmă şi se năpustiră peste sărmanul Willie, care, gemând încet se ghemui la umbra unui perete cunoscut, dar câinii, curând îl recunoscură pe băiat şi nu-i făcură nimic, însă dădeau din coadă arătându-i prietenie şi simpatie. Aşadar, ocrotit de Cel care este Prietenul celor fără prieteni, sărmanul Willie se strădui să înainteze până văzu casa celui mai apropiat stundist. Adunându-şi ultimele puteri, băiatul ajunse la geam şi bătu cu sfială.
în câteva minute geamul fusese deschis şi un bărbat privi afară.
— Cine-i? întrebă el adormit.
— Sunt eu, Willie! Lasă-mă te rog să intru căci am fost bătut şi abia mă pot ţine pe picioare.
Dispărând repede, bărbatul îşi chemă soţia, aprinse luminile, şi în câteva minute Willie fusese adus în casă. Văzându-i starea, prietenii lui au fost

străpunşi de groază, dar s-au apucat imediat de treabă ca să-i uşureze suferinţele, aşa că, timp de o oră toate rănile lui fură bandajate, i-a fost dată îmbrăcăminte de noapte şi medicamente ca să înceteze febra. Apoi a fost pus cu tandreţe în pat şi îngrijit până când febra şi durerea s-au redus treptat. Totuşi, timp de mai multe zile el fusese foarte bolnav.
în acest timp în care s-a refăcut, se trezi arătând ca o umbră a eului său din trecut. Pentru că nu părea potrivit să ţină băiatul cu stundiştii în Michaelovka din

cauza persecuţiilor din partea preotului şi a faptului că autorităţile puteau să ia măsuri împotriva lor pentru motivul că abăteau minorii de la calea cea dreaptă spre erezie, prietenii lui se sfătuiră împreună şi deciseră că ar fi mai bine să-1 trimită la un grup mic de credincioşi din oraşul „P". Ei sperau că acolo îşi va putea găsi o slujbă potrivită.
Băiatul avea atât de multe amintiri dureroase despre casă şi părinţi încât ascultase cu bucurie această propunere minunată şi plecă departe de persecuţiile oamenilor din satul său natal. Mulţumindu-le prietenilor săi cu cea mai mare sinceritate pentru bunătatea lor, Willie plecă bine aprovizionat cu cele necesare pentru călătorie şi cu recomandarea indispensabilă pentru credincioşii din „P."
Când ajunse acolo, vara era în plină activitate şi în multe locuri secerişul începuse.
Fred Bondarenko, un om mai în vârstă, cu o purtare agreabilă şi o dispoziţie bună, care era şi unul din fermierii principali din acel loc, în timp ce se întorcea de la câmp cu o căruţă plină de grâu copt se gândea: *La vârsta mea n-ar trebui să urc şi să cobor ca o veveriţă din aceste căruţe încărcate. Chiar îmi trebuie un băiat să mă ajute la secerat.*
El era obişnuit să angajeze câţiva lucrători pe proprietatea lui, căci nu avea copii.
Apropiindu-se de casă văzu un băiat stând la

poarta lui. întorcându-se spre el, acesta 1-a întrebat:
— Aici locuieşte stundistul Bondarenko?
La această întrebare bărbatul zâmbi şi-i răspunse:
— Eu sunt acela.
Ce bucurie luminase faţa lui Willie în timp ce îi explică faptul că şi el e stundist, că fusese trimis de prietenii din Michaelovka şi că fiind într-o situaţie grea, spera să găsească o slujbă printre credincioşii din „P."
Intrând în curte, Bondarenko legă caii şi-1 invită pe Willie în casă.
încurajat de interesul evident şi compasiunea bărbatului, Willie îi spuse despre convertirea lui, statutul lui în Hristos, persecuţiile îndurate şi despre ultima pedeapsă şi cum fusese alungat după aceea. Citind scrisoarea de recomandare a stundiştilor din Michaelovka şi privind la băiatul zvelt dar curajos şi eroic, inima lui Bondarenko se alipi într-atât de el încât atunci şi acolo se decise să-1

ţină la el, crezând că o putere supremă conduse băiatul la casa de care avea nevoie, dar în acelaşi timp şi el îşi găsi un ajutor de valoare.
Din acea zi, viaţalui Willie era una plină de bucurie, pace şi mulţumire. întrucât fratele şi sora Bondarenko nu aveau copii, ei îşi revărsară dragostea peste noul protejat, în timp ce Willie le întorcea dragostea cu o afecţiune de neclintit şi slujire credincioasă, devenind un adevărat urmaş al lui Hristos.

Cât de mult se bucura acum băiatul că putea merge la serviciile lor în fiecare duminică, putea studia Biblia cât îi dorea inima şi putea cânta frumoasele imnuri pe care le iubea atât de mult.


## Cereţi şi vi se va da *Capitolul 9*

Trecură doi ani şi Willie era în al şaisprezecelea an al vieţii lui, un băiat chipeş cum oricine şi-ar dori. Viaţa liniştită şi fericită petrecută între aceşti oameni dezvoltase în el putere şi bărbăţie, căci era foarte sănătos. De asemenea crescuse spiritual şi, fiind un bun cititor, era de multe ori rugat să citească Biblia prietenilor săi, care apreciau foarte mult aceasta, deoarece mulţi dintre ei nu puteau nici să citească, nici să scrie. Aşadar, inima băiatului, alipită de „Stânca care-i mai înaltă decât mine", era plină de bucurie.
în mintea băiatului dăinuia doar o umbră. Părinţii săi trăiau fără să-L cunoască pe Dumnezeul adevărat şi-L ignorau în totalitate pe Hristos ca Salvatorul lor


personal, şi el, în paradisul lui fericit, n-avea cum să-i ajute. Nici tatăl, nici mama lui nu puteau citi, iar el ştia că niciodată nu vor merge la serviciile de rugăciune din satul lor ca să afle despre Hristos. Aceste gânduri îi umpleau inima de mâhnire, pentru că dorinţa înnăscută pe care o nutrise de la început, ca să-şi aducă părinţii la Hristos, încă-1 poseda şi forma nucleul rugăciunilor lui. Totuşi crezuse plin de nădejde că Dumnezeu cu timpul îi va răspunde la cererea lui.
în timpul acestor doi ani, Willie nu-şi văzuse nici mama, nici tatăl, dar auzise că amândoi erau vii şi sănătoşi. Auzi din zvonuri că tatăl era neînduplecat şi că ori de câte ori numele lui Willie era menţionat, el se umplea de mânie, ceea ce pe Willie îl întrista peste măsură. Zvonurile declarau că tatăl său era şi mai împotrivitor ca odinioară faţă de stundişti şi învăţăturile lor.
Deşi Willie ştia că tatăl său obişnuia să vină la marea piaţă care era deschisă în oraşul „P" duminicile, nu s-au întâlnit niciodată, căci băiatul în acel timp era de obicei la serviciile de rugăciune. Pe lângă acestea, niciodată nu se deranjase să-1 caute, deşi ştia că fiul său trăia în acel loc în casa unui stundist.
într-o duminică în timpul verii, Ivan Michaelenko, liderul credincioşilor din „P", se îmbolnăvi. Prin urmare trebuiau să găsească pe cineva ca să-i ia locul. Unii membri ai congregaţiei puteau citi, dar foarte

greu. Ceilalţi nu puteau citi deloc şi din cauza aceasta, în cele din urmă Willie fusese rugat să-i ia locul.
Ideea aceasta îl umplu cu apăsare şi teamă. în timp ce sufletul său tânăr era plin de dragoste şi credinţă pentru Stăpânul său divin şi citise Biblia de multe ori multor oameni, era cu totul nou şi nu se aşteptase să fie invitat să fie responsabil de serviciul divin şi să vorbească de la amvon. Dar toate scuzele lui nu avură niciun folos. în cele din urmă acceptă cererea, promiţând să-şi împlinească obligaţia, în special după ce fratele Bondarenko cu câteva cuvinte gingaşe şi bine alese îi linişti conştiinţa încărcată.
în drum spre întâlnire Willie îşi încuraja inima repetând regula corectă cu privire la relaţia noastră cu Dumnezeu: „Pentru că de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar şi păcătos, Se va ruşina şi Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinţii îngeri."
Pe vremuri în oraş fusese o cârciumă plină cu ţăranii din împrejurimi, care, după ce-şi vindeau produsele în piaţă, se grăbeau acolo ca să bea ceva şi de multe ori lăsau cea mai mare parte din banii lor în punga stăpânului cârciumii. Dar cârciuma fusese închisă pentru două luni aşa că, fiind clădirea neocupată, stundiştii o foloseau pentru întâlnirile lor de rugăciune.
Mulţi ţărani, neştiind de această schimbare, intrau


ca de obicei să bea ceva, dar se trezeau la un program religios. De multe ori stăteau doar din curiozitate şi ascultau povestirile plăcute ale Evangheliei, auzind pentru prima dată de dragostea Domnului Isus Hristos şi unele din învăţăturile Lui incomparabile. Auzeau de asemeni cum cântau minunat imnuri armonioase. Creştinii se rugau în linişte ca aceste greşeli să se repete de multe ori spre salvarea sufletelor preţioase pentru care muri Hristos.
în această duminică deosebită, uşa clădirii era deschisă, în timp ce mulţi trecători atraşi de cântecele care răsunau frumos intrau în sală.
Willie doar terminase de cântat ultima strofă a cântării şi se pregătea să citească pasajul predicii lui, când un grup de şase ţărani intrară în sală. Era evident că abia ajunseră de la ţară şi căutau cârciuma, căci s-au oprit buimăciţi văzând transformarea neaşteptată.
Ce se întâmpla în cârciuma lor de altădată? Unde erau mesele, paharele, camera plină de fum, aerul îmbibat cu miros de băutură, mulţimea pe jumătate beată, gălăgia, glumele murdare şi înjurăturile zgomotoase? în schimb simţiră liniştea şi văzură pereţii curaţi cu motto-uri despre Dumnezeu lipite ici şi acolo, în timp ce pe rândurile de bănci erau aşezaţi oameni aranjaţi, liniştiţi şi serioşi, iar în faţă, înaintea unei mese înalte era un tânăr frumos cu o carte deschisă în mână.
Cei nou-veniţi n-au fost niciodată într-o adunare şi


pentru moment păreau pierduţi. Profitând de confuzia lor, uşierii se grăbiră să-i aşeze pe o banca liberă.
Willie doar îşi deschise gura să citească pasajul, când privirea îi căzu pe faţa

unuia dintre noii veniţi. Orice urmă de culoare dispăru de pe faţa lui când îşi recunoscu propriul tată! Teroarea şi bucuria îi înlocuiră alternativ gândurile, dar tatăl său, simţindu-se ciudat şi foarte nemulţumit de noile împrejurări, nu dădu nicio atenţie băiatului bine îmbrăcat şi nu observă că acel tânăr chipeş era propriul său fiu.
Revenindu-şi parţial, cu o emoţie încă sesizabilă în voce (o trăsătură care nu micşora puterea celor spuse de el, ci mai degrabă o mărea), Willie începu să citească povestirea răstignirii Domnului Isus Hristos. Cu o afecţiune sinceră citi relatarea minunată din Luca despre cel care era Conducător şi Domn, murind cu o moarte ruşinoasă între doi făcători de rele, ca păcătoşii vinovaţi să fie salvaţi. El promise raiul tâlharului care se pocăise, spunându-i:
— Chiar astăzi vei fi cu Mine în rai.
închizând cartea Willie vorbi în câteva cuvinte, totuşi atât de clare şi simple erau spusele lui, încât toţi înţeleseră că Isus, Fiul lui Dumnezeu, murise pentru orice păcătos de pe faţa pământului şi că, dacă se vor pocăi şi-L vor primi pe Domnul prin credinţă ca Salvator al lor personal, cum făcuse tâlharul de pe cruce, vor fi mântuiţi. De multe ori în timpul discursului său


Willie privea la tatăl său. La început văzu doar mânie pe înfăţişarea lui, însă spre sfârşit el observă că pe obrajii lui curgeau lacrimi mari în timp ce capul i se pleca tot mai în jos.
Ciudată coincidenţă! Când Willie începu să citească, tatăl său, auzind o voce familiară, se uită repede la băiat şi dintr-o dată îşi recunoscu fiul. Un val de furie se abătu asupra lui şi îi venea să meargă în faţă şi să-i doboare fiinţa cea tânără şi cinstită pe duşumea, dar o putere mai înaltă îl ţintui pe loc.
Imediat se trezi ascultând povestirea pe care n-o auzise niciodată. Suferinţa lui Hristos, răbdarea Sa divină şi iertarea duşmanilor cu dragoste, căzură ca o apă rece peste mânia lui aprinsă. Duhul lui Dumnezeu se ocupa cu siguranţă de el în timp ce înaintea lui îi apăru întreaga imagine groaznică a acelei seri de vară memorabile, când, într-o cameră slab luminată, figuri ghemuite biciuiau cu cruzime un băiat plăpând, însângerat şi inconştient. Cu un fior adânc, el îşi dădu seama de toată vina lui, în timp ce trupul palid, întins, îi păru asemenea trupului lui Hristos murind pe cruce. Căinţa căzu asupra lui ca o mantie grea şi, plecându-şi capul, plânse cu amar. Prietenii lui, realizând că lucrurile nu erau după placul lor, se furişară unul câte unul afară, dar el hotărî cu tărie să rămână până la sfârşit.
Willie anunţă cântarea de încheiere: „Vai, Salvatorul


meu a sângerat, Suveranul a murit," care fu cântată cu multă reverenţă şi cu inimi pline de mulţumire. La încheiere, Willie simţi că ajunse la punctul culminant. Tremurând de frică, totuşi plin de speranţa vie că venise timpul pentru care se rugase atât de mult, stătu lângă amvon în timp ce adunarea se împrăştia, salutându-şi cu dragoste şi bucurie prietenii şi cunoştinţele în timp ce plecau.

Tatăl lui Willie se sculă şi se îndreptă spre fiul său, privindu-1 cu sentimente amestecate de tandreţe şi teamă. Cei din apropiere se opriră, realizând dintr-o dată că se întâmpla ceva neobişnuit! Pentru o clipă se aşternuse o linişte apăsătoare, întreruptă până la urmă de vocea plină de suspine a ţăranului.
El îşi întinse mâinile spre tânărul firav spunând:
— Willie, dragul meu, dacă Hristos a iertat tâlharul de pe cruce, atunci cu siguranţă mă va ierta şi pe mine. Dar tu, fiul meu, poţi ierta pe cineva care fusese şi el un făcător de rele şi care te-a torturat pentru că-L iubeşti pe Domnul Isus Hristos?
O bucurie inexprimabilă schimbă faţa lui Willie, în timp ce, cu un strigăt de bucurie, sări în braţele tatălui său. Pentru câteva minute tatăl şi fiul rămaseră îmbrăţişaţi. Apoi, când îşi mai stăpâni puţin emoţiile, tatăl le povesti cu ochii în lacrimi celor de faţă toată întâmplarea despre cum îşi persecutase fiul cu cruzime, adăugând că nu ştiuse niciodată nimic despre Hristos


şi că din această cauză, judecând greşit, încercase să-şi salveze băiatul de la erezie.
— Prieteni buni, spuse el la sfârşit, rugaţi-vă pentru mine ca Dumnezeu în harul său nemărginit să ierte un păcătos ca mine! Toţi cei prezenţi îngenunchează în tăcere şi multe rugăciuni fierbinţi s-au ridicat la tronul harului pentru acest bărbat. în cele din urmă, se auziră aceste cuvinte sincere spuse încet de bătrânul însuşi:
— O, Doamne, iartă un aşa păcătos! Ştii că n-am auzit niciodată de Tine. N-am putut să citesc despre Tine şi nimeni nu mi-a spus. Acum, Doamne, învaţă-mă cum să te urmez!
— Amin! Amin! răsună din toate părţile.

# Un cămin fericit *Capitolul 10*


Rugăciunile fierbinţi şi pline de credinţă a lui Willie au primit până la urmă răspuns! Marea dorinţă de a-şi aduce tatăl la Hristos fusese împlinită!
— Tatăl meu şi-a predat inima Domnului! continua să-şi repete lui însuşi din nou şi din nou în timp ce părăsiră locul de închinare. O bucurie adâncă şi copleşitoare îi umplu inima în timp ce se gândea cum Dumnezeu îngăduise să fie instrumentul folosit în convertirea tatălui său. Chiar dacă drumul fusese aşa întunecos, plin de spini, greu şi neclar uneori, îşi aminti că Dumnezeu spuse: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile Mele nu sunt căile voastre." E adevărat, căile Lui sunt mai înalte decât munţii şi mai


adânci decât adâncimile oceanului şi El are putere să mântuiască.
Câteva zile mai târziu Willie se despărţi de părinţii lui adoptivi, fratele şi sora

Bondarenko, şi de prietenii lui din „P". Călători spre casă cu tatăl său. Aşezându-se aproape de părintele său, acum blând şi iubitor, sufletul băiatului se umplu de un mare entuziasm în timp ce se rugă lui Dumnezeu în şoaptă ca să-i conducă paşii în viitorul care se deschise înaintea lui.
Pentru a sărbători întoarcerea lui Willie tatăl său făcu un ospăţ, invitând acasă la el toţi stundiştii pe care-i dispreţuise în trecut şi petrecură o seară minunată citind, cântând şi având o părtăşie dulce în rugăciune.
După câteva luni mama lui Willie îşi urmase cu curaj soţul şi fiul pe cărarea care duce spre cer. în acest fel, prin neclintirea, curajul şi suferinţele lui Willie, Dumnezeu acum domnea în sufletul fiecărui membru din acea familie rusă.
— Rele, rele timpuri au început! comentă posomorât Alexei, preotul satului, inspirând adânc. Am auzit că Gregory şi-a urmat fiul şi s-a alăturat sectei stundiştilor! Ah, copiii îşi învaţă părinţii în loc să înveţe ei de la părinţi! Cine-a mai auzit aşa ceva în sfânta noastră Rusie? Ah! Oameni, oameni! într-o zi plănuiesc să nimicească stundiştii arzându-i de vii în casele lor pentru a apăra biserica mamă, iar în ziua următoare se abat de la calea cea dreaptă şi-şi neagă


credinţa. Dacă Gregory a plecat, pe cine să mă mai bazez? Da, rele, rele timpuri au început!
—SFÂRŞIT—

Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la: **Asociaţia Internaţională Christian Aid Ministries**
O.P.l,Gh.P.l<sub></sub>C.P.l
Suceava 720300 România
Tel: 0230/533032 Email: infb(â>icamro.org